

Иордаки: олавя Кърджали за рамото.) Да вървимъ да се бранимъ. (*Излизатъ*).

З а в ѣ с а т а п а д а .

Сцена III.

Прѣдставлява мѣстность край Дунава.

ЯВЛЕНИЕ I.

Кърджали: (самъ). Стари Дунаве! Славянска рѣко! — Кажи, ти ли си занесла въ своя гробъ и потопила въ дълбочинитѣ на Черно море името и славата на славянското Българско племе? Ти ли си потопила Христовата вѣра въ своето течение? Кажи, гледай, крайбрѣжнитѣ градове се издигатъ джамиитѣ и какъ блѣщи по тѣхъ полумѣсецътъ на Мохамеда! Тамъ се не виждатъ храмоветѣ на Бога, нито кръстове, девизъ останалъ отъ синътъ на създателятъ на чловѣческии родъ. Гледай какъ покрайбрѣжнитѣ полета и гори, на конъ и пѣша се расхождатъ мюсюманитѣ, като че ли е тази земя люлка на тѣхниятъ родъ, на слѣдство отъ тѣхнитѣ бащи. Влахътъ, молдованинътъ измѣнили римскитѣ си дрѣхи въ кроежатъ на Алия: Българинътъ и Македонецътъ увили славянскитѣ си глави въ чалми, въ знакъ, че сж се впрѣгнали свободно въ ярема на робството; та дори и лѣхекия синъ, дивия запорожски юнакъ, увилъ калпакътъ си съ кашмирень шалъ . . . Дунаве, ти виждашь това и си течешъ спокойно! Срамъ за тебе! Срамъ за стѣнцето, че тебе и тази земя нагрѣва . . . разяри се старий Дунаве! нека твоитѣ вълни да потопятъ тази земя . . . (*расхожда се*).

Къдѣ е Иисалинчи? къдѣ е Контакузинъ? вижда се, че отъ първото изгърмѣвание тѣ сж избѣгали на нѣкъдѣ. (*влиза Иордаки*).